

Britt

(maatwerker groendienst)

Ontembare en gevoelige
buitenmadam, heeft de
teugels van haar leven
stevig in handen

 Lidwina

Als baby al wist ze perfect wat ze wilde. Ze gooide al haar knuffels weg, behalve één: een paardje. Sinds haar zesde zit ze in het zadel. Britt Lauwers is nu zevenentwintig. Voor de verzorging van haar vier paarden staat ze elke dag om half vijf op. Eerst gaat de weg naar de wei in Vosselaar, vervolgens naar de groendienst bij Lidwina. Hagen scheren, gras maaien, onkruid verwijderen. Daarna gaat ze terug richting paarden. Drie keer per week traint ze met haar paardenkroost. Rust kent ze niet en mist ze niet. Het tempo mag stevig zijn. Afwisseling is belangrijk. Voor een goede gezondheid en een rustig hoofd. Britt leeft als een cowboy. Met stoere looks en een rechtvaardig hart.

Toen Britt achttien was, kon ze bij Lidwina aan het werk. Vier weken stage hadden haar ervan overtuigd: buiten werken, samen met anderen, was superfijn. De school had haar nooit kunnen boeien. Negen jaar later doet ze 't nog even graag. Ze houdt er het meest van om met machines te werken. Zonder druk en in opperste concentratie gaat ze haar gang met bosmaaier, heggeschaar of grasmachine. Ze krijgt vertrouwen van de monitor. Achteraf horen dat het goed was, geeft voldoening. En een zekere rust. Rust in haar hoofd, zoals ze ook bij haar paarden vindt.

Een leven in het teken van paarden

Wanneer Britt over de paarden vertelt, wordt haar stem levendiger, haar lach breder en haar ogen vuriger. Met twee wedstrijdpaarden beoefent ze reining: de dressuurkunst in het western rijden. Gepassioneerd vertelt ze over grote snelle en kleine trage cirkels, over spinnen op de achterhand, wisselen en lange stops maken. Dat is haar wereld. De wereld van één zijn met paarden.

Ze beleefde een moeilijk jaar. Ze moest afscheid nemen van haar oudste paard, Iris, dat ze van haar grootouders kreeg toen ze elf was. Deze winter vond Britt het dier, geveld door kolieken, in het slijk. Ze moest het laten inslapen. Een tijd later overleden ook haar grootouders. Haar stem breekt. Ogen vol tranen. 'Paarden voelen dingen aan. Iris voelde alles. Als ik ergens stress over had,

kwam ze naar me toe en duwde haar hoofd tegen mijn borstkas.' De herinnering aan Iris geeft Britt kracht. Van haar haren liet ze een kettinkje en een sleutelhanger maken. Iris is zo altijd bij haar. Op het werk, bij de paarden en tijdens wedstrijden.

Wat helpt bij verdriet is afleiding zoeken. Proberen plezier te maken. Lachen op het werk. Praten als je met iets zit.

Wat haar helpt om na zo'n zware klappen terug moed te vinden? Britt: 'Gewoon verder werken. Afleiding zoeken door plezier te maken en te lachen op het werk.' In haar nieuwe ploeg lukt dat prima. Monitrice Romina maakt altijd tijd om te praten als ze met iets zit. 'In deze ploeg voel ik me helemaal thuis!'

Wie rustig en eerlijk is, krijgt vertrouwen

Als één van de weinige vrouwen in de groendienst staat Britt moeiteloos haar mannetje. Ze zet een even grote mond op, plaagt terug en zet de mannen op tijd op hun plaats. Daarom wordt ze soms een vent genoemd, en dat vindt ze helemaal oké. 'Wie mij met respect behandelt, krijgt respect terug. Ik voel instinctief aan wie ik kan vertrouwen.' Ze legt haar hand op haar buik, de plek waar instinct woont.

Britt voelt meteen hoe het zit. Zonder woorden, zonder denken, net als haar paarden. Wanneer ze iemand meeneemt

naar de wei, ziet ze in de ogen en de houding van haar paard meteen of het goed zit. Rustige, eerlijke en bescheiden mensen worden door het paard aangeraakt, een boodschap van vertrouwen. Paarden houden niet van stoerdoenerij. Britt ook niet. Onechtheid en onrechtvaardigheid voelt haar instinct feilloos aan. Ze hoort het in de stem van mensen. Roddels, leugens en pesten vindt ze verschrikkelijk. 'Ik steun iedereen die wat anders is. Een mens is een mens. Een goed hart is het belangrijkste. De rest maakt mij niet uit.'

Binnen en buiten

Buiten moet ze zijn. In de frisse lucht. Weer en wind. Ruimte om haar heen. 'Als ze mij teveel binnen zetten, kunnen ze een raam fiks, denk ik.' Ze lacht bij het idee. 'In de winter moest ik een paar keer binnen werken, harde schijven uit elkaar halen. Daar werd ik zo gefrustreerd van dat ik ze wilde wegsmiten. In de buitenlucht gebeurt me dat nooit!'

Respect dus, voor wie dag in dag uit binnen werkt. Britt zou het niet kunnen. En andersom wordt dat respect ook verwelkomd. Want wie binnen werkt, weet vaak niet hoe het er in het groen aan toe gaat. Ze zou het tof vinden als collega's van de binnendienst eens voor een poosje buiten meedraaien. 'Dan kunnen

ze ervaren hoe het is om buiten te werken. Wij, groenwerkers, zijn met plezier bereid om alles rustig uit te leggen!'

Al is het buiten ook niet altijd rozengeur en maneschijn. Het kan best stevig zijn om in de volle zon, de gietende regen of in de sneeuw toch door te werken. Maar het loont. Britt weet waarvoor ze werkt. Wat ze verdient gaat naar haar lieverds, de paarden in de Vosselaarse weide.

Britt, Ontembare en gevoelige buitenmadam Heeft de teugels van haar leven stevig in handen Om ze aan niemand af te geven.

Liever luisteren dan lezen? Beluister onze podcastserie
CONTENTEMENT op lidwina.eu/straffeverhalen

Fotografie: Duizend Woorden

In gesprek met Britt Lauwers

Britt Lauwers (27) woont in Turnhout en werkt al negen jaar voltijds bij de groendienst, waar ook haar broer werkt. Ze houdt van buiten bezig zijn, vooral met machines, en elke dag trekt ze met haar ploeg en monitrice Romina naar Zonhoven waar ze instaan voor de verzorging van het openbaar groen. Haar paarden zijn haar grote passie. Liefst van al zou ze daar haar werk van maken, maar het is moeilijk om er een fatsoenlijk inkomen mee te verdienen. Ze droomt ervan om met haar jongste paard binnenkort ook in buitenlandse westernwedstrijden mee te rijden.

Auteurs / Kristien Franssen & Griet Bouwen, Zinspeling bvba